

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 lutego 2023 r.

DIH-3.707.11.2023.JS

DECYZJA DIH - 3.12.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.376.C.264.2022.KS Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 grudnia 2022 r. (nr akt sprawy: DO.8361.169.2022), na podstawie której, przedsiębiorcy Kazimierzowi Grabowskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą w Przasnyszu wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178, ze zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

Dnia 11 października 2022 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Mazowieckim WIiH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w punkcie sprzedaży na targowisku [xx], zwanego dalej: „stroną”, lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli ze względu na kontrolę przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie obejmującym sprzedaż dokonywana poza punktem stałej lokalizacji (sprzedaż obwoźna i obnośna na targowiskach).

W toku kontroli sprawdzano przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia

2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121), zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 80 partii stanowiących ofertę handlową kontrolowanego przedsiębiorcy, stwierdzając brak cen przy 8 partiach towarów. Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 11 października 2022 r. (nr akt kontroli: DO.8361.169.2022).

Dnia 1 grudnia 2022 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.), zwanej dalej: „Kpa”, zawiadomił przedsiębiorcę, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że w oparciu o przepisy art. 10 § 1 Kpa stronie postępowania administracyjnego, przed wydaniem decyzji przysługuje prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów.

Pismem z 13 grudnia 2022 r. przedsiębiorca zwrócił się do Mazowieckiego WIIH o odstąpienie od wymierzenia kary.

Dnia 23 grudnia 2022 r. Mazowiecki WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz art. 104 § 1 Kpa decyzję (nr akt sprawy: DO.8361.169.2022) na mocy której, wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja została doręczona stronie 29 grudnia 2022 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał 13 stycznia 2023 r. za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji, w którym strona wniosła o jej uchylenie i odstąpienie od wymierzania kary. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 4 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W uzasadnieniu strona stwierdziła, że nie kwestionuje braku cen na 8 partiach towarów, jednakże jak wskazała w piśmie z 13 grudnia 2022 r. brak cen na 8 produktach mógł wynikać z ich odklejenia się przy przymiarce lub rozpakowywaniu z samochodu. Strona poinformowała, że nie miała na to wpływu, a przede wszystkim nie zauważyła braku cen. Podkreśliła, że na pozostałych kilkudziesięciu produktach ceny były uwidocznione i znajdowały się na towarze. Zdaniem strony jej działanie nie było celowe i zamierzone, ale wynikało wyłącznie z niedopatrzania i braku uwagi. Strona wskazała również na swoją trudną sytuację finansową. W opinii strony, waga naruszonych przez nią przepisów jest znikoma, ponieważ działania nie były zamierzone. Strona wspominała też, że od 15 grudnia 2022 r. zawiesiła działalność gospodarczą z uwagi na małe dochody.

Pismem z 19 stycznia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes UOKiK zwraca uwagę, że 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), dalej jako: „ustawa o zmianie ustawy o prawach konsumenta”, wprowadzająca m. in. zmiany do ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z art. 10 ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta, do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 6 ustawy zmienianej w art. 6, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym do niniejszego postępowania stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy o informowaniu o cenach.

Według art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży na targowisku należącym do strony, Mazowiecki WIIH stwierdził, że w przypadku 8 produktów na 80 oferowanych do sprzedaży nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych).

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, jednakże zwróciła się z prośbą o umorzenie kary. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 4 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W uzasadnieniu strona stwierdziła, że nie kwestionuje braku cen na 8 partiach towarów, jednakże jak wskazała w piśmie z 13 grudnia 2022 r. brak cen na 8 produktach mógł wynikać z ich odklejenia się przy przymiarce lub rozpakowywaniu z samochodu. Strona poinformowała, że nie miała na to wpływu, a przede wszystkim nie zauważyła braku cen. Podkreśliła, że na pozostałych kilkudziesięciu produktach ceny były uwidocznione i znajdowały się na towarze. Zdaniem strony jej działanie nie było celowe i zamierzone, ale wynikało wyłącznie z niedopatrzania i braku uwagi. Strona wskazała również na swoją trudną sytuację finansową. W opinii strony, waga naruszonych przez nią przepisów jest znikoma, ponieważ działania nie były zamierzone. Strona wspomniała też, że od 15 grudnia 2022 r. zawiesiła działalność gospodarczą z uwagi na małe dochody.

Odnosząc się do treści zawartych w odwołaniu Prezes UOKiK informuje, że opisane przez stronę przyczyny braku cen nie zmieniają faktu, iż w trakcie kontroli nie były one uwidocznione. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Bez wątplenia stwierdzony stan faktyczny naruszył wymagania § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania, a co za tym idzie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przestanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności

administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Należy zauważyć, że celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja o cenie służy właściwemu poinformowaniu o nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Traktowanie działalności gospodarczej w charakterze bardziej towarzyskim niż zarobkowym, jak strona ujęła to w odwołaniu nie może odbywać się kosztem konsumentów.

Zawieszenie działalności również nie stanowi argumentu, za odstąpieniem od wymierzenia kary, szczególnie że strona kilkunastokrotnie zawieszala działalność jak wynika z historii zawartej w CEIDG.

Prezes UOKiK zauważa, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania zwłaszcza, że strona prowadzi działalność gospodarczą od kwietnia 2009 r. tj. od 14 lat. Niezrozumienie czy niewłaściwa interpretacja przepisów w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej. Należy przypomnieć, że zgodnie z przepisami ustawy o informowaniu o cenach obowiązki w zakresie informowania o cenach obciążają przedsiębiorcę. To na przedsiębiorcy, a więc podmiocie prowadzącym działalność gospodarczą, spoczywa obowiązek uwidaczniania cen w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości.

Odnosnie kary nałożonej na stronę przez Mazowieckiego WIIH, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L z 1998 r. Nr 80, s. 27), zwanej dalej „dyrektywą 98/6/WE”, kary pieniężne za naruszenie przepisów o cenach muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Ponadto podkreślić należy, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Mazowiecki WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przestanki.

Wobec powyższego Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 1 000 zł jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości.

Prezesa UOKiK, podobnie jak organu pierwszej instancji, w niniejszej sprawie nie widzi podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od nałożenia kary. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od

nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy jednak, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku 8 partii skontrolowanych produktów nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Konsumenci nie znali cen produktów, a tym samym zostali pozbawieni jednej z podstawowych informacji mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miała być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Niezależnie od powyższego, organ drugiej instancji informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony (w odwołaniu podkreślono trudną sytuację finansową) może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, po ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym wymiarze przez - Mazowieckiego WIIH.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022r. poz. 2651, z późn. zm.) organ, który nałożył karę - organ pierwszej instancji, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prologacyjną.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Mazowieckiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych). Tym samym, decyzja PO.376.C.264.2022.KS z 23 grudnia 2022 r. (nr akt: DO.8361.169.2022), Mazowieckiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, powinna być wpłacona

na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.)

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329 z zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2021 r., poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, z późn. zm.).

z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

*Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej*

Otrzymują:

- 1) [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx]
- 2) Mazowiecki Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a